

انواع فیلم های عکاسی

فیلم های عکاسی، نگاتیو (منفی) یا پوزتیو (مثبت) است و به صورت رنگی یا سیاه و سفید عرضه می شوند. فیلم های نگاتیو، تصویر را به صورت منفی ثبت می کنند. یعنی سطوح روشن را تیره و سطوح تیره را روشن برای دیدن تصویر مطابق با واقعیت باید آنها را چاپ کرد. فیلم های نگاتیو با عبارات Negative یا For Color Print یا For B & w Print مشخص می شوند. اما فیلم های پوزتیو، مستقیماً تصویر را به صورت مثبت و منطبق با حالت طبیعی ثبت می کنند. از این دسته، فیلم های اسلاید را می توان نام برد. فیلم های پوزتیو یا اسلاید را با پیوند Chrome که به نام فیلم افزوده می شود، مشخص می کنند. فیلم های سیاه و سفید، عموماً به وسیله پیوند Pan و فیلم های رنگی به کمک پیوند Color مشخص می شوند. فیلم های رنگی خود نیز به دو نوع ساخته می شود:

الف) فیلم های نوع نوروز: که مخصوص عکاسی با نور روز یا فلاش الکترونیکی است. فیلم های نور روز با کلمات (Day light/ flash) مشخص می شوند.

ب) فیلم های رنگی نور مصنوعی: این فیلم ها بیشتر در فیلم برداری که اغلب زیر نور پرژکتورها و نور افکنهایی که نور زرد تولید می کنند، کاربرد دارند. اما در عکاسی نیز مورد استفاده قرار می گیرند. فیلم های نوع نور مصنوعی را به کمک عبارت Tangsten مشخص می کنند. بر روی قوطی فیلم های عکاسی اسم کارخانه سازنده، آرم یا مارک فیلم، قطع فیلم، تعداد کادرهایی که می توان با آن عکسبرداری کرد، اندازه کادر فیلم و ... مشخص می شود. فیلم های عکاسی تاریخ مصرف معینی دارند که بر روی قوطی هر فیلم تاریخ انقضای آن قید می شود. اگر فیلم های سیاه و سفیدی که از تاریخ مصرف آنها مدتی گذشته باشد مصرف شوند لکه هایی شبیه به کرم یا حبابهای هوا بر روی فیلم ایجاد می شود.

عرض فیلم به میلیمتر را، قطع یا اندازه فیلم گویند. عرض های استاندارد فیلم عبارت اند از ۸، ۱۶، ۳۵، ۶۵ و ۷۰.

هر چه قطع و اندازه فیلم بزرگ تر باشد، تصویر حاصل از آن روی پرده هم، شفاف تر و واضح تر است.

فیلم های عکاسی از نظر قطع در اندازه های مختلف ارائه می شوند. رایج ترین آنها عبارتند از:

۱- فیلم ۱۳۵ (۳۶ میلی متری).

۲- فیلم ۱۲۰ برای ضبط تصاویر در اندازه های ۴۰۵*۶، ۴۰۵*۶، ۴۰۵*۶ و ۹*۶ و ۱۷*۶.

۳- فیلم های تخت، از اندازه معمول ۴*۶ الی ۲۰*۲۵. البته در سالهای گذشته اندازه های بزرگتر و کوچکتری نیز تولید می شد که فعلاً با بروز پدیده دیجیتال و بخاطر محدود بودن مصرف کنندگان، تولید آنها نیز قطع یا کاهش یافته است.

فیلم هشت میلیمتری

کوچکترین قطع فیلم به عرض ۸ میلیمتر که بیشتر در تولید فیلم های آماتوری و آموزشی استفاده می شود، زیرا هم ارزان است و هم کار با آن آسان می باشد. اما این فیلم ها تصویری کوچک با کیفیت نازل تولید می کنند و کیفیت صدا نیز در آنها، چندان مطلوب نیست. در این نوع فیلم ها، هر ۸۰ قاب، در یک فوت قرار دارد.

فیلم هشت میلیمتری سوپر

این فیلم ها از سال ۱۹۶۶ جایگزین فیلم های ۸ میلیمتری معمولی شدند. در این فیلم ها ، سوراخ های حاشیه ای کوچکتر شده است و در نتیجه قاب بزرگتری در اختیار می گذارد (این فیلم ها تا ۵۰ درصد ، فضای تصویری بیشتری نسبت به فیلم ۸ میلیمتری معمولی را ارائه می دهند). چون سطح تصویر این فیلم ها بزرگ تر است ، وضوح تصویری آن نیز بیشتر است و کیفیت رنگ آن هم به نسبت نوع معمولی این فیلم ها ، بهتر است. در این فیلم ها ، در هر فوت ۷۲ قاب وجود دارد. گرچه این فیلم ها بیشتر توسط فیلم سازان غیر حرفه ای مورد استفاده قرار می گیرند ، اما از آنها برای تولید فیلم های آموزشی و صنعتی حرفه ای هم استفاده می شود. این فیلم ها را سوپر ۸ هم می نامند.

فیلم ۱۶ میلیمتری

این فیلم ها در سال ۱۹۲۳ به بازار آمدند و بیش از همه ، فیلم سازان آماتور را به عنوان مشتری در نظر داشتند ، زیرا هم ارزان بودند و هم کار با آنها آسان بود ، اما از طرفی ، چون امکانات قابل توجهی داشتند در فیلم سازی حرفه ای نیز مورد توجه قرار گرفتند. از این فیلم ها در تولید فیلم های صنعتی ، دولتی و آموزشی بسیار استفاده می شد و می شود. با روی کار آمدن این فیلم ها ، دوربین های سبک ۱۶ میلیمتری به اصلی ترین وسیله تولید فیلم های خبری تلویزیونی بدل شد ، هر چند امروزه جای آنها را دوربین های سبک ویدئویی گرفته است. همچنین فیلم ۱۶ میلیمتری ، محبوب ترین فیلم برای تولید آثار مستند و تجربی بوده و هست و فیلم سازان مستقل معمولاً علاقه خاصی به استفاده از آنها دارند. در حال حاضر فیلم های ۱۶ میلیمتری چنان کیفیت بالایی یافته اند که از آنها در تولید فیلم های بلند داستانی هم استفاده می کنند و سپس از آن ، نسخه ۳۵ میلیمتری تهیه می کنند ، تا این فیلم ها برای نمایش نیز ، مناسب شوند.

فیلم ۱۶ میلیمتری سوپر

این فیلم در سال ۱۹۷۱ به بازار آمد. این فیلم ها به نسبت فیلم های ۱۶ میلیمتری معمولی دارای ۴۰ درصد فضای تصویری بیشتر هستند. این فیلم ها تصویری عریض ارائه می دهند و برای بزرگ کردن به نسخه ۳۵ میلیمتری ، مناسب تر هستند.

فیلم ۳۵ میلیمتری

این قطع فیلم ، قطع استاندارد برای فیلم سازی حرفه ای است و عمده فیلم های سینمایی به صورت ۳۵ میلیمتری ساخته می شوند. این قطع فیلم دارای چهار سوراخ حاشیه در دو طرف هر قاب است و در هر فوت آن ۱۶ ، قاب وجود دارد. این نوع فیلم را برای اولین بار ، شرکت ادیسون و ایستمن کداک (Eastman Kodak) در سال ۱۸۹۹ به بازار عرضه کردند ، که با توجه به رواج دستگاه های ادیسون ، به زودی به قطع استاندارد فیلم سازی بدل شد. این قطع فیلم ، تصاویر واضح ، شفاف ، خوب و قابل قبولی برای تماشاگر ارائه می دهد. با ورود صدا به سینما در سال ۱۹۲۹ ، ابتدا لازم شد که فیلم ها قطع مربعی بگیرند تا برای لبه صدا نیز جا باشد ، اما به زودی نسبت ابعاد آن به نسبت آشناتر ۱/۳۳ به ۱ برگردانده شد.

فیلم ۶۵ میلیمتری

فیلم ۶۵ میلیمتری قابی با نسبت ابعاد ۱/۸۵ به ۱ دارد و در نتیجه عریض تر از فیلم های ۳۵ میلیمتری است. همچنین فضای تصویری این قطع فیلم ۴/۵ برابر بیشتر از فیلم های ۳۵ میلیمتری معمولی است و در نتیجه تصویری با تفکیک و کیفیت بهتر عرضه می کند ، اما هزینه گراف و مشکلاتی که در فیلم برداری با آن وجود دارد ، سبب شده که کاربرد این نوع فیلم ها محدود باشد. لازم به ذکر است که بعد از فیلم برداری از فیلم ها با این نوع فیلم ، از آنها نسخه ۷۰ میلیمتری تهیه می شود تا جا برای لبه صدای استریو فونیک نیز وجود داشته باشد.

فیلم ۷۰ میلیمتری

این قطع فیلم ، عریض ترین فیلم در صنعت فیلم سازی تجاری است که معمولاً برای تولید نسخه های اکران فیلم های باشکوه ، حماسی و پر خرج مورد استفاده قرار می گیرد. فیلم ۷۰ میلیمتری که عرضی دو برابر عرض فیلم ۳۵ میلیمتری دارد و نیز به خاطر پرده عریض آن به نسبت ۲/۲ به ۱ ، هنگامی که به نمایش در می آید ، تصویری با وضوح و شفافیت عالی دارد. لازم به ذکر است که در سال های اخیر ، روش بزرگ کردن تصویر فیلم ۳۵

انواع فیلم های نگاتیو دوربین عکاسی در قدیم و کاربرد آن

میلیمتری به روی نسخه ۷۰ میلیمتری رواج یافته است و این تا حد زیادی از هزینه های گزاف استفاده مستقیم از فیلم ۷۰ میلیمتری و حتی ۶۵ میلیمتری می کاهد.

